

Arrest

nr. 289 187 van 23 mei 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat A. KOLESNIKOVA
Zwitserlandstraat 16
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 mei 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 mei 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2023 om 13u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. KOLESNIKOVA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 januari 2023 dient de verzoeker, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 9 maart 2023 wordt een overnameverzoek gericht aan de Finse autoriteiten, die op 14 maart 2023, in toepassing van artikel 12, lid 2, van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), instemmen met dit verzoek om overname.

Op 3 mei 2023 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). De verweerder besluit met name dat niet België, maar Finland, de bevoegde lidstaat is om het verzoek om internationale bescherming te behandelen.

Dit is de thans bestreden beslissing, die op 8 mei 2023 aan de verzoeker werd ter kennis gebracht. Zij is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten(1):

*naam: T.
voornaam: O.
geboortedatum: xx.1966
geboorteplaats: L.
nationaliteit: Russische Federatie*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Finland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer T., O., verder de betrokkene, staatsburger van de Russische Federatie, diende op 16.01.2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij volgende originele documenten neer: paspoort met nummer xxx (afgegeven op 14.08.2014 door de Russische Federatie) en een huwelijksakte met nummer xxx (afgegeven door de burgerlijke stand van N.).

Samen met betrokkene diende ook zijn echtgenote (T., N.; °xx.1964; tevens van Russische nationaliteit) op dezelfde datum een verzoek tot internationale bescherming in.

Zijn vingerafdrukken werden op dezelfde dag genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen. De treffer toonde aan dat het Finse Consulaat-Generaal in Sint-Petersburg betrokkene op 01.11.2021 een visum verleende voor het grondgebied van Schengen. Dit visum Kort Verblijf (type C) was geldig voor een verblijf van 90 dagen tussen 04.12.2021 en 03.12.2023.

Betrokkene werd door Dienst Vreemdelingenzaken gehoord op 01.03.2023 en verklaarde wettelijk gehuwd te zijn met mevrouw T., N. (°xx.1964; tevens van Russische nationaliteit) Het koppel heeft geen kinderen, noch familie in België of een andere lidstaat.

Tijdens het Dublingehoor verklaarde betrokkene Rusland op 05.01.2023 verlaten te hebben omwille van politieke redenen. Per trein en auto kwam betrokkene op 07.01.2023 aan in Georgië, waar hij verklaarde 3 nachten in Tbilisi te hebben verbleven. Op 13.01.2023 vloog betrokkene van Tbilisi naar Parijs (transit) om meteen daarna naar België te vliegen. Betrokkene verklaarde het Rijk te zijn binnengekomen op 13.01.2023.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene, alsook op basis van de Eurodac-databank, kan vastgesteld worden dat België daadwerkelijk het eerste land is waar hij een verzoek tot internationale bescherming indient. Dit gezegd zijnde, duidt Dienst Vreemdelingenzaken op artikel 12(2) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 dat stelt dat de

lidstaat waarvoor de verzoeker tot internationale bescherming een geldig visum heeft op het tijdstip van indiening van een verzoek tot internationale bescherming, de lidstaat die het geldige visum heeft afgeleverd verantwoordelijk wordt geacht voor de behandeling van ditzelfde verzoek.

Op 09.03.2023 werden de Finse instanties verzocht de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene over te nemen. Op 14.03.2023 stemden ze hier met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 mee in. Finland verzoekt de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Helsinki (Helsinki Vantaa Airport).

Gelet op het akkoord van Finland op dit overnameverzoek, is Dienst Vreemdelingenzaken van oordeel dat de verantwoordelijkheid voor dit verzoek ontegensprekelijk bij Finland berust.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Finland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Finland is partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Finse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Finland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Tijdens zijn Dublingehoor gaf betrokkene aan zijn verzoek tot internationale bescherming in België behandeld te willen zien omdat België een multicultureel land is, het centrum van

de Europese Unie is en ook omdat betrokkene zich goed voelt bij de lokale cultuur en de lage graad van corruptie. Tegelijkertijd verzet betrokkene zich tegen een overdracht aan Rusland omdat het een meer 'mono-etnisch' land is, er meer afkeuring zou bestaan ten aanzien van Russen en tevens omdat de taal moeilijk is.

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij of zij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Wij benadrukken dat Finland –net zoals België- lid is van de Europese Unie en dat dit land dus eveneens, sinds de bekrachtiging van het Verdrag van Lissabon in 2009, gebonden is door enerzijds het Verdrag van de Europese Unie (VEU) en het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (VWEU). In casu is het belangrijk om te onderstrepen dat Finland dus tevens de waarden die vervat zitten in artikel 2 van het VEU dient na te leven. Verder erkent Finland ook dat het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dezelfde juridische waarde kent als bovengenoemde verdragen (art. 6(1) VEU) en dienen daaruit volgend het recht op asiel te vrijwaren zoals dit in artikel 18 van het Handvest is bepaald.

Verder stipuleert art. 6(3) VEU dat de grondrechten die voortvloeien het Europees Verdrag tot de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) en de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten als algemene beginselen deel uitmaken van het recht van de Unie.

Het loutere feit dat de Finse taal anders is dan de talen die in België gesproken worden noopt niet tot de soevereiniteitsclausule zoals die door artikel 17(1) van Verordening 604/2013 bepaald is.

De Finse instanties stemden op 14.03.2023 in met de overname van de betrokkene met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 : "Wanneer de verzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, tenzij dit visum namens een andere lidstaat is afgegeven op grond van een vertegenwoordigingsregeling als bedoeld in artikel 8 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (1). In dat geval is de vertegenwoordigde lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming".

Finland heeft te kennen gegeven dat het verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht. De betrokkene zal na overdracht in Finland opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangvoorzieningen. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Finland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Niettegenstaande bepaalde klachten die het gevolg zijn van zijn leeftijd en de stress die betrokkene de afgelopen jaren ervaren heeft, stelt betrokkene dat zijn gezondheid over het algemeen goed is. Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Finland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Finland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Finland geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

We merken in deze verder op dat de Finse autoriteiten minstens 3 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Finland een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Finse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

Met betrekking tot de echtgenote van betrokkene die ook internationale bescherming vroeg in België op 16.01.2023 merken we op dat er voor haar op 09.03.2023 tevens een overnameverzoek gericht werd aan de Finse instanties en dat zij voor haar ook instemden met de terugname en met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming op grond van artikel 12(2) van Verordening 604/2013. We merken dan ook op dat er voor haar tevens een bijlage 26quater als beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zal worden uitgereikt op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van haar verzoek dat aan Finland toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Finse autoriteiten (4).

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

In het verzoekschrift zet de verzoeker het volgende uiteen inzake de uiterst dringende noodzakelijkheid:

“Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In de nota met opmerkingen merkt de verweerder het volgende op:

“De verwerende partij stelt vast dat de bestreden beslissing onder meer luidt als volgt:

“Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Finse autoriteiten.”

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is niet imminent. Het bevel voorziet in een termijn van 10 dagen om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij wordt klaarblijkelijk niet vastgehouden en zij kan op dienstige wijze de ‘gewone’ schorsingsprocedure opstarten.”

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Hieruit blijkt dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid enkel kan worden ingediend indien de betrokken vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, hetgeen in het bijzonder het geval is indien deze is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet.

In casu blijkt echter uit niets dat de verzoeker zich thans in een situatie bevindt waarbij hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering.

Blijkens de bij het verzoekschrift gevoegde stukken hebben de diensten van de verweerder aan de verzoeker, bij de betekening van de bestreden akte, het volgende gemeld:

“Hierbij deel ik u mee dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming.

In bijlage vindt u de genomen beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op de verso van deze beslissing zijn de verschillende beroepen vermeld zoals voorzien in de wet.

U dient contact op te nemen met de Cel Vrijwillige Terugkeer voor de praktische afspraken met betrekking tot uw overdracht aan de autoriteiten van de Lidstaat die op basis van de Dublin-III-Verordening

verantwoordelijk is voor de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, met name Finland.

De Cel Vrijwillige Terugkeer zal u (met behulp van de “Verklaring tot medewerking”) in het bezit stellen van een doorlaatbewijs om u naar de verantwoordelijke lidstaat te begeven. U dient zich daar aan te melden bij de bevoegde instanties. De Cel Vrijwillige Terugkeer zal eveneens de praktische organisatie van de overdracht voor haar rekening nemen zoals bijvoorbeeld de reservatie en aankoop van tickets.

*De Cel Vrijwillige Terugkeer is bereikbaar via:
(...)”*

In de bestreden akte zelf wordt uitdrukkelijk gesteld dat de verzoeker verzocht wordt om zich binnen de tien dagen aan te bieden bij de Finse autoriteiten.

Een imminente tenuitvoerlegging, door de diensten van de verweerder, wordt derhalve niet in het vooruitzicht gesteld en uit de overige stukken van het administratief dossier blijkt evenmin dat naderhand enige dwangmaatregel zou zijn getroffen.

De Raad wijst erop dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen. In het verzoekschrift wordt zulks echter op geen enkele wijze toegelicht.

De vereiste van de uiterst dringende noodzakelijkheid, waaraan krachtens artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet vermoed wordt te zijn voldaan indien de betrokkene wordt vastgehouden of ter beschikking is gesteld van de regering, kan geenszins worden beschouwd als een onaanvaardbare beperking van het recht van een verzoekende partij op een effectieve rechtsbescherming, te meer daar de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid om de enkele reden dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wordt aangetoond, niet verhindert dat een verzoekende partij later opnieuw de (gewone) schorsing van de uitvoering van dezelfde administratieve rechtshandeling vraagt.

De loutere afgifte op zich van een bevel om het grondgebied te verlaten en het loutere verzoek om zich binnen de tien dagen aan te bieden bij de Finse autoriteiten, zonder hierbij te voorzien in een dwangmaatregel die als doel heeft de verzoeker te verplichten het grondgebied te verlaten, maakt als dusdanig geen imminent gevaar uit dat een beroep op de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigt.

Gelet op het feit dat de verzoeker niet van zijn vrijheid werd beroofd en er geen gedwongen uitvoering is gepland, wordt niet aangetoond dat de schorsing van de uitvoering van de bestreden maatregel, volgens de gewone schorsingsprocedure, te laat zou komen en niet effectief zou zijn.

Ter terechtzitting werd het bovenstaande in het debat gebracht. De advocaat van de verzoeker heeft hierop te kennen gegeven dat in de bestreden akte wordt vermeld dat de verzoeker, indien hij geen gevolg geeft aan het verzoek om binnen de tien dagen het grondgebied te verlaten en zich aan te bieden bij de Finse autoriteiten, door de politie kan worden opgepakt en worden vastgehouden met het oog op de verwijdering.

In de bestreden akte wordt inderdaad het volgende vermeld:

“Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

Het gaat echter om een loutere mogelijkheid en uit niets blijkt dat er in het geval van de verzoeker reeds zou zijn beslist om hem vast te houden met het oog op een gedwongen verwijdering. De enkele vrees dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing op elk moment kan plaatsvinden, eens de verleende termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten is verstreken, rechtvaardigt niet dat men voor vaststaand aanvaardt dat een gedwongen verwijdering effectief zal plaatsvinden vanaf het verstrijken van deze termijn. Deze loutere vrees vormt derhalve niet het vereiste bewijs dat over de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, volgens de gewone schorsingsprocedure, slechts uitspraak zal worden gedaan nadat de verzoeker door het bestuur daadwerkelijk zou zijn overgebracht naar Finland (RvS 25 april 2007, nr.170.548; RvS 2 maart 2005, nr. 141.510).

Voorts wijst de Raad erop dat het de verzoeker vrijstaat om een gewoon schorsings- en annulatieberoep in te dienen conform artikel 39/82, §1, laatste lid, van de Vreemdelingenwet en om, indien de tenuitvoerlegging van de overdracht naderhand imminent wordt, de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing te vragen bij wege van voorlopige maatregelen zoals bedoeld in artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet.

Het blijkt derhalve niet en de verzoeker toont niet aan dat hij het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en hij brengt ook geen enkel ander bewijs bij van het uiterst dringende noodzakelijk karakter van de vordering.

2.2.2. Dienvolgens is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV, om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. VANDEPUT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEPUT

C. DE GROOTE